

POSTANOWIENIE

Dnia 19 kwietnia 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marta Romańska

w sprawie z powództwa J. S.
przeciwko C. M.
przy uczestnictwie Prokuratora Prokuratury Rejonowej w G.
o uzgodnienie treści księgi wieczystej z rzeczywistym stanem prawnym,
ewentualnie o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 19 kwietnia 2021 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Okręgowego w P.
z dnia 13 marca 2020 r., sygn. akt II Ca (...),

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 2.717 (dwa tysiące siedemset siedemnaście) zł tytułem kosztów postępowania kasacyjnego;**
- 3) przyznaje adwokat M. M. S. od Skarbu Państwa - Sądu Okręgowego w P. kwotę 2.700 (dwa tysiące siedemset) zł podwyższoną o podatek od towarów i usług we właściwej stawce, tytułem wynagrodzenia za pomoc prawną udzieloną powodowi w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Obowiązkiem skarżącego jest sformułowanie i uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w nawiązaniu do tych przesłanek, a rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wynika z oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają tym, o których jest mowa w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

W celu spełnienia wymagania z art. 398⁴ § 2 k.p.c. konieczne jest zawarcie w skardze kasacyjnej odrębnego wniosku o jej przyjęcie do rozpoznania, zawierającego profesjonalny wywód prawny nawiązujący do wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. przesłanek przedsądu ze wskazaniem, które z nich występują w sprawie i z uzasadnieniem stanowiska skarżącego w tym przedmiocie.

Powód wniósł o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z powołaniem się na jej oczywistą zasadność (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.), we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie wskazał jednak na przepisy, które Sąd Apelacyjny miałby w oczywisty sposób naruszyć, a w uzasadnieniu tego wniosku (przedostatni akapit skargi kasacyjnej) nawiązał do wyводу odnoszącego się do podstaw skargi kasacyjnej i do przepisów, na których naruszenie powołał się w ramach podstaw skargi, tj. art. 82 k.c., art. 278 § 1 w związku z art. 299 k.p.c.

Oczywista zasadność skargi kasacyjnej w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wiąże się z ewidentną i widoczną już na pierwszy rzut oka wadliwością zaskarżonego orzeczenia, której stwierdzenie nie wymaga prowadzenia bardziej złożonych rozumowań. Powołujący się na tę przesłankę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania musi przy tym wykazać nie tylko to, że konkretny przepis prawa został przez sąd oczywiście naruszony, lecz i to, że zarzucane naruszenie spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego rozstrzygnięcia w sprawie.

Skonfrontowanie uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z motywami zaskarżonego wyroku nie pozwala stwierdzić, żeby spełniona została przesłanka, na którą powołuje się powód. Sformułowane przez niego zarzuty na gruncie art. 82 k.c. nie uwzględniają bowiem ustaleń przyjętych przez Sądy *meriti* za podstawę rozstrzygnięcia, podczas gdy nie mogą one stanowić podstawy skargi kasacyjnej (art. 398³ § 3 k.p.c.), a Sąd Najwyższy przy rozpoznawaniu skargi kasacyjnej byłby nimi związany (art. 398¹³ § 2 k.p.c.). Trudno też zgodzić się z tezą, że uchybieniem Sądu Rejonowego mogącym wpłynąć na wynik sprawy było zaniechanie przesłuchania powoda z udziałem biegłego psychiatry lub psychologa, w sytuacji gdy zachodziła uzasadniona wątpliwość co do zdolności powoda do spostrzegania i komunikowania swoich spostrzeżeń. W niniejszej sprawie istotny był bowiem stan świadomości powoda w czasie, gdy zawarł z pozwanym umowę sprzedaży, to jest 10 czerwca 2009 r., a nie w momencie prowadzenia przez Sąd dowodu z jego zeznań. Na zdolności percepcyjne powoda w czasie, gdy składał zeznania niewątpliwie wpłynął udar mózgu, którego powód doznał w 2013 r., a zatem długo po dokonaniu kwestionowanej w sprawie czynności z pozwanym.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c. oraz - co do kosztów postępowania - art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 398²¹ i art. 391 § 1 k.p.c., § 2 pkt 6 w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. poz. 1800), orzeczono jak w postanowieniu.

O wynagrodzeniu należnym pełnomocnikowi reprezentującemu powoda z urzędu w postępowaniu kasacyjnym Sąd Najwyższy orzekł stosownie do § 2, § 4 ust. 1, § 8 pkt 6 i § 16 ust. 2 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U. z 2019 r. poz. 18).